

Csendőrrjárőr

Süvített a téli szél betyárul,
Sűrű pelyhekben hordta a havat;
Még a kutyát sem verte ki a gazda,
Csak a csendőrrjárőr róttá az utat.

Határban a föld keményre fagyva
Döngött pogányul csizmájuk alatt,
S ők szótlanul, a kötelesség útján,
Járták a csendben alvó falvakat.

Arcukra fagyva lehelet párája,
Jégcsap húzta fájón a bajuszt,
De egynek sem nyílt panaszra a szája,
HÍVEN csinálta, amit fogadott.

Esküjét betartva azt végezte,
Mit megkívánt a CSENDŐR BECSÜLET,
S ha harcba hívta szeretett hazája,
VITÉZÜL állta ott is a helyet.

De hol van ma már becsületre épült,
Hazaszeretet, csendőr becsület?
Hazátlan vadként kezelik, ki él még,
Otthon nem kell már olyan testület.

Nem ismerik azok a Csendőr Esküt!
Mire is szólna a hűség tovább?
Ne ejtsd otthon e szent szót, hogy BECSÜLET,
VITÉZSÉGRŐL se szóljon ott a szád.

S ha lelked régi járőr-útra téved,
Álmodban társaddal utadat rovod,
Állj meg a faluvégi pléh keresztnél,
S tisztelegj, mint szoktál. Uram... Itt vagyok.

Radnóthy Károly